

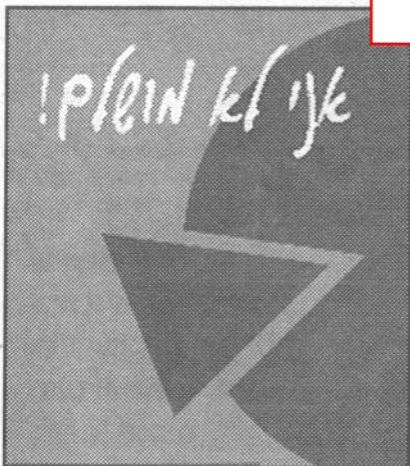
נבר קראנו

חוה אלברשטיין / איקו אביטל, אני לא מושלם, עם עובר, ללא מיספרי עמודים.

דיעות אחרונות

6.5.1994

עמ' 29

עטיפת הספר

מהרגע בו הוחלט שנקודת המבט של הילד שונה משל המבוגר, נעשו ניסיונות רבים לתת לכך ביטוי, גם בקולנוע, גם בספרות. בשנים האחרונות, וכמו תמיד, באיחור, הגיע הגל הזה גם לספרות הילדים ונוצר ז'אנר שלם של כעין שירים וכעין סיפורים, המנסים לתאר את עולם הילדים מנקודת מבטם. הכללים קבועים למדי: שורות קצרות של פרוזה, פעמים רבות לא חרוזה ולא קצובה, סגנון המנסה לחקות את שפת הנוער (המדוברת), ונושאים מעולם חוויות משותף - יחסים בין הורים לילדים, בין ילדים לבין חבריהם, בין מה שאני לבין מה שאני רוצה להיות.

גם ספרה של חוה אלברשטיין נכתב במסגרת הז'אנר הזה. הוא מתאר את הרגשות האמיתיים, כביכול, של הילדים, את כעסיהם, את ההתערבות הבלתי נסבלת של המבוגרים ועוד דברים, שילדים היו רוצים לומר למבוגרים, אבל אינם יכולים, והספר משמש להם כפה.

הקריאה בו מלווה בתחושה של 'כבר קראנו, ואפילו בנוסח יותר מוצלח'. לשם כך לא צריכים לחזור דווקא ליהודה אטלס ולחגית בנזימן, אלא אפשר למצוא שירים מן הסוג זה גם אצל המחקים הרבים שקמו לשניהם.

לעומת הטקסטים המופרכים והשדופים שבספר, שירים חסרי חן ונעדרי אירוניה וחוש הומור, הגרפיקה חדשנית מאוד, אולי חדשנית מדי. נעשה כאן ניסיון מעניין ליצור סוג אחר של יחסים בין טקסט לגרפיקה, ולמסור חלק גדול מהאינפורמציה באמצעות הגרפיקה. לפעמים זה עובר, ולפעמים התוצאה אפילו מרהיבה, ויש תחושה של אלבום אמנות, אבל הרבה פעמים הגרפיקה מכסה לחלוטין על הטקסט. מה שבטוח הוא שבתור אלבום בלי טקסט, הספר יכול היה להיות הרבה יותר מוצלח.

■ זהר שביט